

BORSSZEM JANKÓ

LICZITÁCIÓ.

Mars. Ez a kis lány eladó, ki ad többet érte? 280 millió először . . . 280 millió másodszer . . . és . . . senki többet? . . . 280 millió harmadszor!

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : **Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.**

Egyes szám 18 kr.

Andrássy.

Mikor már majdnem elfeledtünk,
S neved a mult szép romja lett,
Megláttuk: őrt mint áll felettünk
A te hatalmas szellemed.

Brutus, te alszol! — így beszéltünk
S gunyoltunk. — Ah, ne vedd zokon!
Megjött időd; ma már megértünk:
Te alszol, — ám babérokon.

Rád nézett bízva és remélve
Minden szem egykor a hazán —
S mikor benned csalódní véle,
Akkor csalódott igazán.

A nemzeted történetének
Egy fényes lapja lesz tied,
S hirdetni fogja száz dicsének,
Hogy elméd nagy volt s hű szived.

Törvényjavaslat

az igazságügyi államtisztviselők kinevezése tárgyában.
(Benyújtja a kormánypárti oppositio.)

1. §.

A bírák, ügyészek s egyéb igazságügyi tisztviselők
választás utján neveztetnek ki.

2. §.

A választás a kormánypárti oppositiohoz tartozó
képviselők joga. Akire az ez árnyalathoz tartozó képvise-
lőknek legalább is egy szavazata esik, a kinevezést meg-
fogalmazó igazságügyér által megválasztottnak tekin-
tendő. Jogában áll ennek ellenében minden választásra
jogosított képviselőnek bármely már megtörtént választást
vétőjával megsemmisíteni.

3. §.

Felekezeti tekintetek a kinevezéseknél számba nem
jöhetnek, valamint semmiféle egyéb tekintetek sem.
Tekintve mindazonáltal, hogy már ősi törvényeink ki-
mondják, miszerint: »lutherani comburantur«, luteránu-
sok ki nem nevezhetők.

4. §.

Jelen törvény végrehajtásával az igazságügyi mi-
niszter bizatik meg, felhivatván, hogy ezt, a hivatko-
zott ősi szabály szellemében, mindenekelőtt önmagán
hajtsa végre.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

☆ O Benedek oreság fidjel-
meztette a Trefort miniszter őrt
a jermekliteratőrre. Micsede go-
romboság ez! Sak nem okorja
tán, hojd o miniszter oz ü üreg
nopjoira jermek alvasmángyal
foglalkozza mogát? Vajd osztot
hiszi, hojd ü már a második
jermekkorban éli?

☆ O Csovár oreság mégis
von ejd opostol: senki se nem
hallgatja rája a soját hozájába; voyg pedeg nem opos-
tol és okkor o képviseletüház neki nem hozája.

☆ Forcsa! Nadjon forcsa! O jubileum járvángymár
ógy elharapózta magát, hojd ha ed szobó megvorra o
25-ik nodrágt, már o társak ü tüle grotelálnak neki mo-
zszakával és önnepelnek ütet lakomán és nyokon beszélnek
ütet fényes predikációnnal. Hát éli ittend miköztönk ed
bizomos nevü Ghyczy Kálmán, oki nem sopán csak edjedöl
ozért, hojd kiépölt ed hosszó betegségbül, hojd edjik fé-
nyesség ettül o hazátul és hojd ennek doczára kibirta edig
— honem oki érte most el o nóczvanadik születésnopját;
és o kamárami rabbineron kívül senkinek se nem jototta
eszibe ütet ed odreszben fülküszünteni. Tán osztot hitték,
hojd ozóta megfordolta mogát és lette a Giczy ed lezig.
No, a nóczvan esztendünek legoláp von oz o hoszon, hojd
nem küll már neki leni népfülkelü. Én részemrül ozon
örölöm rajta mogomat, hojd lette ágybul fülkelü.

☆ Szeretném todni: az orongyos Helenátul a kasz-
tüm osztot o toelletot motat-i, mikor ü nadsága fülkel —
vagy omikor lefekszik.

☆ O konczelárius Bismarck, mikor oszt mendürigte,
hojd ü nekik sak edj istentül kell félni: bizomosan meg-
fedkedte mogát o szocialisztokrül.

☆ Forcsa, hojd o mikar o Bismarck oreság egészen
kigombalkazza mogát, — akkor látszik meg, hojd egészen
vosba van ültüzve.

☆ Oz Orientot ódj lehetne sak czivelezálni, hojd ho
o koránt besoknának, o háremt pedig kinyitnának. Nekönk
tolán jó volna megforditva.

☆ Mostand már egészen bizomos, hojd semi sem
nem bizomos: okár o német kronprincznek, okár a béké-
nek oz ü állopotó.

☆ Alvasok oz ojságba, hojd o Csováre oreság sohase
nem iszik bart, mer barba lokik benne oz igozság és igy
féli mogát, hojd ki tolálna katyagni. Én mandam neki:
csak igyon bort, o mengyi bele fér! Mer ihat ü okár 100
okó tokájert — kár volna bele! — még se nem jünné ki
belüle ed sep igozság se nem.

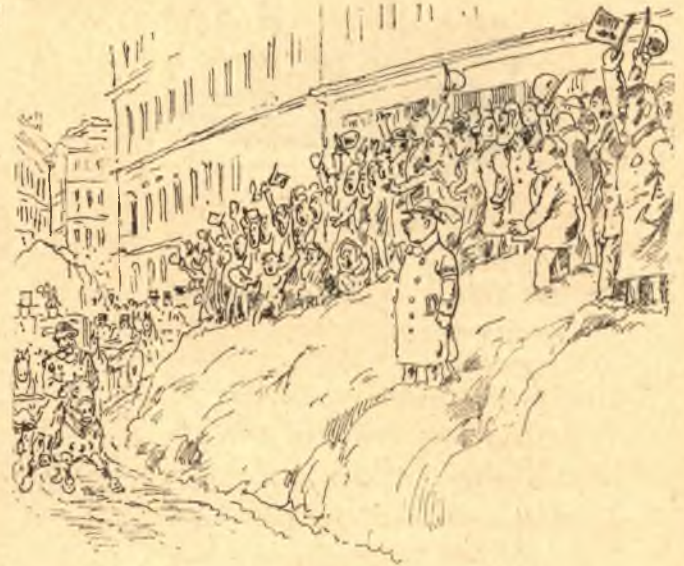
☆ Dicsekedte magát oz a filontróp, hojd oz ü szive
ed nyitott künyv. Szeretnék todni, micsede künyamdábul
kerülte ki ütüle o sziv.

☆ O mostandi béke szuronyokon nyogszik — ozért
is jojgot oljan nadjon.

JÖN A KIRÁLY!

Budapesti alpeseket
Utból félre sepregetnek,
Lapát hányja, rúd kotorja,
Likas szekér tova hordja.

Csak van haszna a havasnak,
Rája népek kapaszkodnak —
Elejébe a királynak
Eljent harsogót kiáltnak.

Hogy ne álljon szégyenszemre:
Nagy és apró kódist rendre
Bekéséri András bácsi,
Mér, mer röndöt kő csinyányi!

S vidám csoda esik mindjár',
Ha a magyar király itt jár!
Bár az ágyat nyomja, bár oly
Gyenge: talpra szökken Károly.

ENCYCLOPEDIA.

Bariton = báránybégetés. — *Hattyúk* = fél tuczat baromfi. — *Lemez* = vetkezés. — *Honalja* = hazaáruló. — *Verőfény* = villám. — *Kravátili* = horvátocska. — *Monopol* = egy szál lengyel. — *Kémény* = éprouvette. — *Sírkert* = weingarten. — *Csalogány* = svindler. — *Szivar*

spiczi = fináncz. — *Főnix* = főpolgármester. — *Kenyérmező* = hivatal. — *Ohaj* = czoff. — *Héber* = lopótök. — *Spiritista* = korcsmáros. — *Társaság* = nagy fa. — *Báró* = vajha. — *Ötlet* = pofon. — *Magány* = gabonaverem. — *Szegény* = a kenyér pilléje. — *Sósorszesz* = drága cognac. — *Tartalékos* = házi barát. — *Tárcazacskó* = pénz.

A „Blaue Katz“ hálálára.

Te is á feledés árrjába bua,
 Ó „blaue Katz!“ — Nincs többé semmi juv,
 A spássnák vége,
 A heccz kiége.
 Ennyuant lesz márr minden est,
 Nem világvárros többé Budapest.

Szegény „Katz“, benned mennyi vólt á „Schatz!“
 És mégis insolvent vágy s az márrádsz.
 Dobol á pándurr —
 Késs oziózá, kándurr!
 Eddig mi „ádtunk többet“ itt,
 Kibicizítál most az izrráelit.

Nincs „Katz“, — herrvád minden virrág! ...
 Kevá járr éjjel most á jobb világ?
 Tán honn márrád,
 Párrnák álátt?
 Ez márr nekem, ma foi, sok lesz,
 Utánád — „Katz“ — moghal

Monoklesz.

Ruczaháti Tarjagoss Illés ur hazaffyas pohárkészöntései.

Uram uram bonyhádi
 Perczel Miklós, országgyü-
 lési képviselő, Baranya
 vármegyének volt dücső
 főispánja és a hellbéli ipa-
 ros-dalárdának örökös tisz-
 teletbéli elnöke — szállok az
 urhoz!

Az iharos-ruczaháti
 keskenyvágányú szárnyvas-
 ut a rendes vasuti közle-
 kedést akadállozó hóförg-
 getegek mián — percze-
 netekre nézvest eléírás sze-
 rént pontossan — ellen-
 ben napok tekintetében közel két hetet szokván mostan-
 ság megkésni: a nyugati méveltség után sovárgó kebleink

sastekéntete elé csak hamvadzó szerdán került a nagynak
 csufolt *Bizsmárk* herczeg beszéde.

Nemm!

Ámbátor bátor eösseimtől öröklött balvéleménnyel
 és hazaffyas lenézéssel is voltam mindenha a hitvány szö-
 vetséges testvér nemzet genge vitézsége eránt: — azt még
 sem hittem volna soha, hogy még a nagynak kikiáltott
Bizsmárk herczeg is ily meghunyászkodó, hátgeréncz-
 sorvasztó és farkcsóváló modorban beszéljen a minden
 oroszok főzsarnokáról és gyáva diplomatizálással fojtsa
 vissza kebelébe az évtizedes felháborodásnak eget követelő
 viharát.

Nemm!!

A teinterpellációd, jeles testvérem 48-ban — dücső
 hazaffy *Perczel Miklós* — amellben keményen leczkéz-
 tetted vala meg a muszka császárt hévalkodó táborno-
 kaival és alattomos papságával egyetemben — sokkal
 vitézebb cselekedet vala, semmint azon *Bizsmárk* her-
 czegé, akinek 3 milliom katona áll a háta mögött.

Igenn!!

En a 48-at végtől végiglen vérzett hazaffy és
Perczel Miklós barátom: bátor elszántsággal szembe mer-
 jük kiáltani a muszka czárnak az igazságot, aholott nem
 áll a hátunk mögöt 3 milliom katona, de sőt ellenkezőleg
 csak egy-egy fináncz, akiket Tisza Kálmán zsarnoki
 vaskeze rendelt ki, hogy eőssi szenvedelmünk bünjeleit,
 a szüzi magyar dohány füstjét szaglásszák.

Amidőnn tehátlan a fenti érdemek okából indétvá-
 nyomra nemes bonyhádi *Perczel Miklós* nagy hazánkffját
 szivben és lélekben egyhangú dörgő éljenzéssel a hellbéli
 iparos-dalárda örökös tiszteletbéli elnökétől megválaszt-

totta vala: ugyan-
 akkor — bárho-
 gyan is fog mér-
 gében pukkadozni
 ama hirhedett né-
 met: gyáva meg-
 hunnyászkodása

mián *Bizsmárk*
 herczeget 2 szava-
 zattal 3 ellenében
 ugyanezen egyesti-
 let dísztagságára
 való jelöltetésében
 ünneppélesen kis-
 sebbségben hagyá,
 amell határozatról
 szálló jegyzőköny-
 vi kivonat *Biz-
 smárk Ottó* her-
 czegnek a hellbéli
 intelligencia ki-

csinylésének igazolásául Berlinbe megküldetni rendel-
 tetett.

Igenn!!

(— Jóska te, hadd szivom addig is a pipádat amig
 te szolnokolsz, ki ne aludjon!)

Apró hírek.

☞ **Az osztrák fegyvergyár-részvénytársulat** még mindig reménykedik, hogy a magyar fegyvergyár nem fog superálni. A részvénytársaság igazgatói régi jel-szavukban biztak: „*Dividende et impera.*”

☞ **Eötvös Károlynak** az egyetemi ifjuság, mely annyi éretlen »abczug«-ot kiáltott már nevére, a mult kedden reggel elismerése jeléül *babérkoszorút* nyújtott át. E demonstrációból biztosra vehető, hogy *Eötvösék* kedden délben *savanyú krumplít* ebédeltek.

+ **Csatár Zsigó** beszéde alatt a t. ház baloldala demonstrative átvonult a kormánypártra. Ime: *Zsigó* a parlamenti helyzet ura. A legközelebbi szavazáskor

oda áll a jobboldalra. A kormánypárt mindjárt át dezer-tál balra — s *Tisza* megbukik.

☞ **A magyar gazdakör**: lucus a non lucendo, közel áll az insolventiához. Ügyeinek rendezésére, mint halljuk, meghívták Stein Lőrincz híres nemzetgazdát, ki, amig másoknak prédikálta a meggazdagodás módját, maga csödbe került.

☞ **Hire járt**, hogy Budapesten mutogatják azt a nagy csodát, mely minden adósságot kifizet és sokan látták is a Walser öntötte nagy harangot. Viszik Oláh-országba viczefinánccminiszternek. Bizony itthon foghat-nánk.

☞ **Amint Keglevich gróf** kimenet föltette a claque-ot, Beniczky bejövet azonnal letette a claque-ot.

Pokróc Ádám vasuti kalauz nyájaskodásai.

Aszongya: *Mehett — ha lehatt!*

— »Mikor érünk Szolnokra?«
kérdi egy kíváncsi pasazsér. — Az idén, vágom oda vasuti hivatalos rövidséggel.

— »Mennyiért visznek el Vámos-Péresig, Ádám bácsi?«
kérdi egy mesterlegény. — Hát ecsém, ha a vonat előtt lapátolod a havat, aztán meg segited a masinát tolni, akkor 80 krajczárért elvisziünk; de ha bent akarsz ülni, akkor itt maradsz, mert a komplét teher már ki van a 12 személlyel.

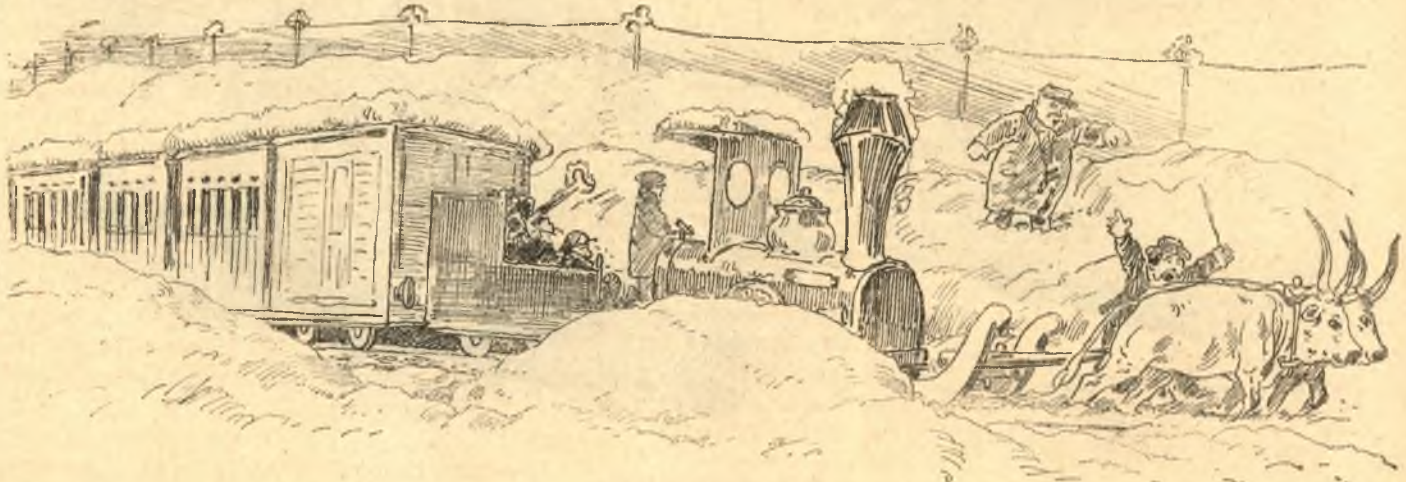
— »Hány percz a késedelem?«
kérdi valaki. — Három nap és 36 óra. Ha akarja, váltsa föl perczekre.

— Sok most az érkezésem, mióta a vonatnak nincs. Sorba látogatom bakter ösmerőseimet. Máskor nem is fütyentettünk rájuk, most meg félnapokig is ott raskokolunk náluk.

— Uj téli menet-rendet adtunk ki:

Budapest - Szolnok.		
Kilométer	Állomások	Omnibusz (gyorsvonat)
	Budapest indul — ha tud.....	8 óra
8	* <i>Rákos</i> { érkezik — ha fenn nem akad » ha fennakad	10 »
		később
	indul — ha ott nem reked..	11 óra
38	* <i>Süly-Sáp</i> { érkezik ha esik.....	5 »
		» ha fű.....
	indul akár esik, akár fű	ha lehet
67	* <i>Tápió-Szele-Farmos</i> indul az érkezés után 3 órával, ha nem érkezik, később	—
100	* <i>Szolnok</i> érkezik, ha ma nem, holnap	12 óra

A *-gal jelölt állomások étkező állomást jelentenek; az utazó község elhetik, ha hozott magával a tarisznyában.
Jegyz. A pontos megérkezésért a társulat nem felelős.

— Forbercz, te rosz masinya! — Me — hett!

Benedek Elek.

Szüzek arczképcsarnoka.

III.

Benedek Elek.

Az irodalmi körökben *Zeke* név alatt már évek óta ismeretes. Nem mintha e pseudonym mögé rejtene a székely tündérország legszéke-lyebb és bűvös száju mesemondóját: *önmagát*, — hanem amikor mint alig húsz éves deli székely legény kedves hazája bércei közül bevette magát a magyar Babylonba: szive üde, nemes lelkesülés díszében jelent meg közöttünk, karcsu, csontos testét azonban egyszerű *zeke* fődte. E jó székely öltöndarabot hamarosan az egész emberre ruházták rá íróársai.

A *zeke* azóta rég elkopott, székelyünk testére jól illik már a szalonkabát is, de a szive ma is az az erős székely szív, amelyet magával hozott a hegyek közül.

Am azért, hogy egy szál zekében érkezett meg annak idején *Zeke* Siculiából, nem a szive volt az egyetlen kincs, a melyet magával hozott. Aranyos tündérmesék zibongtak a fejében. Ott szedte fel őket a fonókban, ahol vén dajkák és mézes ajku öregek gyönyörködtetik a fiatalokat azzal, amit egy poétikus nép ezer év óta átélt, érzett és álmodott. *Adorjáni Balázs*, *Fekete Nagy János* hősies históriáját a székely népköltészet egyéb drága gyöngyeivel együtt elhozá vala magával *Zeke* s amikor kirakodott velök *kis* Magyarország, kincseiben nagy kedvét lelte *nagy* Magyarország is.

De értett is hozzá *Zeke*, mint kevesen, hogyan kell tovább adni írásban azt, amit a nép csak szóval mesél el a népnek. Művésze a naivitásnak; nem nyavalyog, nem cifrázza a szót, nem erőlteti a póriasságot, — hanem *öntudatosan* és oly igazán népies, amilyen *öntudatlanul* az maga a nép.

Ez az irodalom *Zekéje*. Ez az »ők kedves mesemondójuk«, aki valóban az ő *képüket viseli*. Őt küldötték föl tehát *Benedek Elek* név alatt az ő székely atyjafiai képviselőjüknek, hogy mesét mondjon itt fenn a kormánynak és a hon atyáinak arról a szívós, élelmes, szegénységében is vidám kis népről, mely az oláh tengerben víthatatlan magyar szirtnek marad meg.

Benedek Elek megszólalt a mult héten. Beszédje alatt mintha friss szellő csapott volna

be a havasok közül a tisztelt és fülledt házba. Aki a székelyek nevében beszél, az nem a nagy politikába kotnyeleskedik bele. *Benedek Elek* a cultur-kérdésekhez szólott, mert ő mint székely legjobban tudja, hogy nem a politikai nagyképüsködésben, hanem a kulturában van a magyar nemzet ereje.

»Adjatok jó könyveket a gyermekeink kezébe, hogy jó magyarokat nevelhessünk belőlök!« — kiáltja *Benedek Elek*. A székelyre persze több is ráférne, de e szerény kívánságukat is lesz-e aki teljesíti?

Ki teljesítené?

A kormány?

Annak nincs erre pénze.

Az akadémia?

Annak nincs erre szíve.

De . . .

» Nem fajult el még a székely vér,
Minden kis cseppje drága gyöngyöt ér.«

Ha a székelyek és képviselőjük e kívánságát nem teljesíti senki, *Zeke* megharagszik és ir apró magyarok és székelyek számára a kormány és az akadémia segítségével jó könyveket — *ő maga*.

Mig ezeket megszerkesztené: kormánynak, képviselőháznak és akadémiának a »*Forgó bácsi Kis Lapjából*« mond tanulságos versikét, igazságot rejtő székely mesét.

Bőjti hangulat.

Haldoklik a farsang
És közeleg a rém.
Ma-holnap itt lesz már
A fád hosszú caréme.

Iluska, ha akkor
Lépsz ki majd a sikra:
A mit nézünk rajtad
Csak a formás ikra.

Irodalom és Zene.

„Rejtett utak.“ Regény. Irta és *B. B. Lenkének* ajánlja *Busa* Marczy, hajléktalan andalgász és éjféli sétáló-megállitnok.

„Nem bántok én senkit életemben!“ Mű-retiráda. *Bismarck* hangszerelése után lefűjják a pétervári harci trombitások.

„Ne menj rózsám a tarlóra!“ Óda. Zengi és a muszkának ajánlja *Bismarck*.

„Megverek valakit vagy engem valaki.“ Békekürt kísérettel énekl *Ivánov* Iván.

„Befujta az utat a hó.“ *Falb* nyomán irta és nász-utazók figyelmébe ajánlja a déli vasut igazgatósága.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Van itt ész!

Virtigli m. k. ész. Mer ottand vótam ám én is, mikor az ész t faszúták, oszt mikor a minden rendek urának a főfőmanipulása szöllétotta a nevemet, hogy aszongya: »Andreász Mihaszna!« — a hogy csak a torkomon kifért, ugy kajátottam hogy: »Hír!« Ki is járt a porzióm. Halom azok a nasszáju ujságíró tésurak késün jártak; mán mind kijosztották az ész t, nekik nem jutott a velejibül, úk csak nyelvet kaptak. No az gyutott is nekik ölég, még a kukák porzióját is úk kapták. Nem is tunnak egyebet, mint hogy örökkétig rám nyelvelnek. Most is mit akarnak rám keunyi: hogy én megfogtam a mentő tésurakat a sebesgyors hajtásér. Fogta ám a fogó göres, nem én! El-fogom én az omlibuszost a sebesgyors hajtásér, el biz én, mer ez a rönd, a kinek muszáj lönni! — de jaz mentő-köt nem bántom én soha. Tudom én, hogy úk is mihoz-zánk huznak, mer úk is dinczbeli emberek. Vártájuk, meg vártakomendásuk csak úgy van nekik is, min' nekünk. Meg osztengat túlkölve adnak szignálumot az gyüvedelmükről, akár csak a lóvasut. Eztet peig soha be nem késértem még sebesgyors hajtásér, mer hogy nem is kölletet. Ha legázul is valakit, aztat se hebehurgyán, halom lassuságos tempóba cselekszi, hát mé bántanám? Oszt' ugyis mingyán helyt vannak a doktor inasok; azok mö'mmöntik. Antul jobb, mer nem köll messze szalad-gálniok a menteni valójért.

De hát héjába mondom én ezt a nasszájuaknak, gyenge erre az ú kobakgyuk.

Csak az az egy szöröncsém, hogy mostanába jól szolgál az m. k. tapéntat. Megest oat tettem, a kiért me'bbámúl az egész világ: elfogtam a poszkiszlist. El én!

Tudom, hogy a nasszájuak csupa merő irigységbül le akargyák rúlam szenni eztet a sanyaru kis dicsőséget;

azt foggyák rám, hogy nem az igazi; csak azér vádúta magára a poszkiszlis nevet, hogy mást megcsaljon. Aki-nek van e'kkis sütni valója, az tudhassa, hogy nem zörög a haraszt, ha a szél nem fujja. Minek vádúta vóna ma-gára a görhes, mikor a poszkiszlisre egy huszonnég óra alatt kimongyuk a szentenciát, hogy aszongya alomars a más világra. Tréfábül meg nem jádzik senki az ides élettivel, igaz-e?

Meg ha az igazi nem vádúja el, aki meg elvá-duná, a'mmeg nem az igazi; hun van hát akkor az igazi poszkiszlis? Erre nyöggyenek napi ujdongást azok a penna-hordárok.

Még e'sse mind! Többet méveltem: lenyakaltam aztat a hunczut zsványt is, aki a fővárossi Budapestbe járt betörnyi. Az ujságok azt irgyák ugyan rúlla, hogy Pozsonyba fogta el a Sepszenslégli vagy minek híjják. Tisztölöm, böcsülöm annak a nimetországi m. k. rend-örnek az uri szömélyit, de azér a dicsőségünket nem ha-gyom. Fogja el a Sepszenslégli kapitány ur aztat a kutya-fülüt Pozsonyba, ha itt van a fővárossa! Mer ki hajku-rázza el erilles nyomozással, tapéntatos tapogatózással a czudart, hanem mink? Nincs is itt maradása a betyár-nak, úgy szökik előlünk, hogy nyomát se látjuk. Köny-nyü elfogni a madarat, ha mink a markába kergessük.

Benizett Budapestre a Somoskövy nasságos kalan-dos ifiúr is. Hej ösmérem ütet még gróf korábul, mikor bárónak adta ki magát. Pakszust váttani gyütt be hoz-zánk. Adtunk is neki, oszt rájeresztettük az idegeny országokra, legyen az üvéké. Onnad meg egy fránczia nótárust küdtek el hozzánk cserébe, aki 300 milliony ezüst foréntokat emelt el a zsebibe csupa ezüstbe. Nem vihette messze a nyavalás, csak Orsováig, mer sánta. Még egygyet ha biccent, kível van az oláj cigányoknál; azoktúl osztán váttig reglemáhattuk vóna. Ott foggyák a czondrák; letföllebb ha magát küdik vissza.

Ejnye szegény vakom, ebbe ja lucskos időbe köll idekinn kuncsorogni? Csak lotty befelé, m. m. r. m. l.!

A generálishoz.

Szájadból szaporán
Jönnek ki a „hogy“-ok
Nagy uram, s ime én
Satnyulok és fogyok.

Exczellentiádra
Vágyó szemmel tekint
És magát ajánlja:
Egy szerény „miszerint“.

Böjti gondolatok.

+ *Hosszú farsangnak is böjt — a sok bálozásnak is koncert a vége.*

+ *Por vagy és porrá köll lenned, mondja a ma-gába szálló Ilus és fejét behinti — rizssporral.*

+ *Bál: hiúságok vására. Cserekereskedés. Lenge ruhákért cserélnek lenge élvezetet és reményfoszlányokat.*

Vöröshegyi Dávid ur levele.

Tojáss Dániel okleveles gazdatisztemnek.

Palais Montrouge, 5-ième février.

Tojáss!

A maga úy évi gratouillement elfogadok. Elolvastak nekem magától a nyers verst és találtam benne tőp jengéségt mint jengéségt — de eztet maga nem ért.

Hogy bátorkodott aztat gandalni, hogy még dohagnet is adjak magának a pipájába bele? Csak nem fogom magamat összeveszni magáért a Tisza Kálmánnal? Látszik, hogy nem olvas törvénykész-

tésről, és magával együtt elmarad a nemesi birtok. Itt a fővárosban házról házra, ajtótól ajtóra visznek és drága péndzen elárusítanak a kegyelmes teýt, a méltóságos spárgát, a nagyságos tojást, a tekintetes csirkét, a nemes tökt, a nemzeti krumplit, a polgári hurkát, a paraszt almát, a gőz kenyért — és maga soha sem nem küldi egyébt, mint nagyfejű retet. Ezért boszut állok magán — das wird fürchterlich gerochen — de eztet maga megingt nem ért, Tojáss. Hanem fog szagolni!

A maga hohenheimi tudománya befagyott mint az itató válju. Mért nem esik bele magának: a piótzás tót kivágni és a jégtáblókat felköldeni ide a mészár- és czukrászoknak eladni? Panaszodik hogy az utakon is sok jég van, és hogy a marhák elcsúsznak rajta. Szerencse, hogy nem jutott még magának abba a gyepes eszibe kérni a disznók számára egy lauffteppicht. Ad voicem jég: aztat az agárt, ami megfatyta az éhességétől miatt, tömjön ki legalább a halála után, és tegyen fel ötet a candallóra — ez sport izlés — de ez magának nincs.

A phylloxera vitában egy genial irtó módot ajánlottam és aratta óriási acclamationt — ez abból áll, hogy minden tőke aljába ültetünk paprikot. A bogár éjszaka a sötétben leszáll oda legelni, nem ismeri fel a különbségt, a papriquát eszi meg — s aztán ez ötet... el kezd ptröszkölni, meghal és nem szaporodja magát sohasem többé. Lássa Tojáss, ez egy idée! Ezért emléxobrot érdemlek, és ha volnánk Angliában, minden esetre kapnám a térczalag rengyelt.

Ha jól felfogtam magától a jelentést, hogy most a hó szánkázik odalent: maga szánkán hordat el a hót. Mi haszon van abbul nekem, ha a hó egyik helyről elcsúszik a másikra? Vegyen példát Budapesten: itt nem hordatja senki, ugy is el fog az távozni a maga lábán.

Az eredeti kihosznált angol nyiró ollót amit itten köldök, grandios vivmagne! Évvel a hizó ököroket fogja megnyirratni. A szórt jól eltetni kell, az tavaszig japjová válik. Az ökörok sokat nyerik az által, ha gondosan leberetválva vannak; fiatalnak látszik, finomabb bőrt mutat, kellemesebb fogás esik rajtok. Ez oz ógy nevezetü gradus ad parnossem — de eztet maga megingt nem ért.

Figyelembe vegyen mindent, amit elő magának irtam, külömben fogok magával egy csirkét koppasztani. Mert ne higyen, hogy eltöröm, hogy a maga titkos keserőségének a könnyítése végett fogja rajtam a bátorságoskáját hűteni. Ha én egyszer el kezdek foltozni a maga kelméjén, meg, nem állok és öldözöm bis in die kleinsten Detheile. És aztat ne halljam többet, hogy beteg! Micsoda luxus ez mogátul? Megtiltom!

Amivel vagyok

a maga kegyes oraság

DÁVID V. WEWREWSHEGYY.

P. S. Amit kéri, hogy bőjti bálra engedjem át a castel salonokat: csak ugy beleegyezek, ha minden tánczos csatolja a talpájára kefét, hogy táncsolásban simára keféljen. Az Ágnesről nekem most hallgasson! Nem akarom magomat ezóttal erre a tárgyra kinyójtzkodni.
V. FÖNTEBBY.

Hozzá!

— Már mint **Strobl** szobrászhoz. —

(Abból az ötletből, hogy az aranyosnak gipsz mintázata rászakadt.)

*Meghódítani a vonal művészt,
Fájó szívem régi forró vágya.
De mert nem estél a magadéra —
Én estem a te fejed lágýára!*

Ilus.

Sanyaró Vendel nyögései.

— Igazán halálos-é a rák a gyomorban?

— Sok barom rágódik az én szívemen, én egy barom szívén sem rágódhatom!

— Beállnék muzikusnak, ha tudnám, hogy a conservatoriumban conserveket osztogatnak.

— Csak az az igazi éhetetlen, aki éhezni nem tud.

— Az én életemet a keserű turó is megédesitené.

— Elmult hushagyó kedd is, de nekem semmi husfélét nem hagyott.

— Krisztus urunk 40 napig bőjtölt a pusztában... no már ebben a tekintetben én nagyobb kapacitás vagyok.

— »Ugyan, Sanyaró, — rivall rám a főnököm — ne nyelje el beszéd közben a szavakat!« — De mikor éhes vagyok! — nyögök vissza alázattal.

— Ha van kereskedelmi világ, arisztokrata világ, pénzes világ, — mért ne képeznénk mi is egy világot? Mi vagyunk az árnyékvilág.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— A Sággy professor megint föllépett képviselő-jelöltnek. Előre jelentkeztem nála vizasztalásra.

— Valamelyik regényben olvastam multkor, hogy: »— s ezután dühösen becsapta az ajtót.« No, ennyire még nem vittem. De hogy is tudjam én azt, hogy már ajtókra is kapni valamit a diákmenedék-házban?

— A hitelezőim is bált adtak »pinczérbál« czim alatt.

— Az idei farsang csúful berántott. Ismét vizgálatra köll jelentkeznem. Ez az egyedüli ut az öregem szívéhez és bugyellárisához.

— A hét elején fejem tiszta, tárczám tele; a hét

végén tárczám üres, fejem tele.

— Ha Iczigeim zaklatnak, ehhez a jó öreg bácsihoz

utasítom őket. Fizeti a nagy bőgő!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Valchiuso. Musáus óta oly természeti képeket, az erdő és mező lelki rajzát egyénitő oly erővel s hűséggel nem igen irtak még

egy végben: mint a milyenek *Bársony* Istvánnak »A szabad ég alatt« czimen összegyűjtött czikkei. Nem Stifterhez hasonlít, kinek regényeiben az emberek hátra szorulnak s főszereplővé lesz a fa és fű, a víz és hegy; erősebb legény amannál s ha egy szerkezetre hasonló erejű regénynek mozgalmas keretében olvashatók: mienk volna a legkülönb elbeszélők egyike. Az olvasó szinte emberek sorsához fűzné azokat a hangulatos tájleírásokat, mint látjuk ezt a modern francia író művészeknél, a kikkél a lélek hullámzásával vele hullámszik a jelenet külseje, mely csodálatos diffuzióban váltja ki annak elemeit, hogy a magáéit vegyítse bele. *Bársony* Istvánban a fele — igaz, hogy a kisebbik fele van meg annak, amit az újabb romancier-iskola nyújt. Hátha szeme nemcsak a természet lelkébe, de a lélek természetébe is mélyebbre hatolna bele? Ennek kísérletét legalább megvárjuk az ily előkelő tehetőségtől. A takaros kiállítású könyv, mely pusztán s berekben, lápon és tengeren vezet körül és végig az olvasót, *Singer* és *Wolfner* kiadásában jelent meg. — Mélyebbre, sokszor az emberi szenvedélyek kohójába, mindig azonban a kedély világába száll egy másik régebbi írónk *Kazár Emil*, aki a »Lég és föld« s »Kitorölt évek« cz. elbeszéléseiben fölvetett lélektani problémáit néha finom, mindig bátor kézzel oldja meg. E könyv a fönt nevezett czég »Egyetemes regénytár« czimű kapos gyűjteménye 3. évfolyamának 9. kötetét képezi. — **Arad.** A »N. A. Z.« udvari hírében ugyancsak orgiákat ül a mindnyájunk (lapcsinálók) régi ellensége: a sajtóhába. — **F. K.** Ön méltán kérdezi, az az új patika ott az *Andrássy-uton*, mely az »Operáról« nevezkedik, mért nem inkább a »ballerinát« vette föl czimébe? Az ablakába kirakott mindenféle kendőző szerek inkább a meghanyatlott bájok, mint a meghanyatlott egészség helyreállítására alkalmatosak. A többi rejtelmes czikk ott a fényes ablak mögött méltán kelti föl kíváncsiságát a tisztos kisasszony őrizete alatt arra sétáló nevelőbeli kis lányoknak. »Mademoiselle, s'il vous plaît, qu'est ce que ça veut dire: irrigateur, préservatif?« Amire a kisasszony: »Au nom du St-Esprit, ne vous arrêtez pas là!« — **R. J.** A »P. N.« geografusa, aki szerint »a Szibériából érkező jég- és víztömeg Krakkó városát komoly veszéllyel fenyegeti«, mi ránk is ránk ijesztett. Maholnap a *Visztula* kiönlhet *Budapest* alatt. — **Tplez.** Gyenge dolgok. — **Angol.** Térzúke miatt kiszorult; de megjelenése biztos. — **Nemo.** Már *Gschwindt* és *Vigyázó* urak belépte előtt volt gyors és vigyázó a mentő társaság, illetve az a lelkes legénység, mely a m. tanyán virraszt hosszú éjeken s rohanva viszi a segélyt. Jóra való orvosnővendékek, akik isten nevében szolgálják az emberiséget. A mentőbál rendezői között persze ott nem lehetnek, még a névsorban sem. A medikusok fáznak-forrnak, a protektor akar meg tánczolni: ez így van rendjén. A kályhát megrajzoltatjuk, de azt is csak a naptár számára. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

Régi szokás, hogy a családoknál mindig tartanak valamely gyógyszert, a melynek biztos hatására az illető betegségekben megesküdni is készek. Így volt ez hajdan, de így van ez még ma is. Egyik szer a másikat váltotta fel, a pásztoember kenőcsét s italát kipótolta a folyvást haladó tudomány s ma már a laikus is tudja, hogy mely szereket használjon ha, nincs étvágya, rendes széke s általában ha emésztési zavarok háborgatják. A *Brandt R.* gyógyszerészféle svájci labdacok ma napság az a szer, mely biztos, kellemes, s teljesen ártalmatlan hatásánál fogva, minden e fajta készítményt kiszorított a forgalomból s ez időszert majdnem egyedül használják háziszertül. Kapható a gyógyszertárakban, dobozonként 70 kr. Mindig megfigyelendő *Brandt R.* névalírása.